

Arrest

nr. 275 007 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij stelt van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Zij dient op 16 maart 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), op grond van haar relatie met een Spaanse broer E.H.H.S. Op 23 juli 2021 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 oktober 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (gezinsherenigingsaanvraag).

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. H.

voornaam : H.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Midar

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 09.05.2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende op 16.03.201 reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 23.07.2021 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering en diende al op 06.10.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hetzelfde stukken neerlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de

finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn volgende aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van "artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: *Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen*), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van machtsafwending door verwerende partij".

Zij stelt onder meer:

"Gezien de huidige bestreden beslissing moet aanzien worden als een *accessorium* van de betekende bijlage 20 met BGV van 01/03/2022 waartegen verzoeker een vernietigingsverzoek indiende, dient hij een eventuele vernietiging van de bijlage 20 met BGV van 01/03/2022 eveneens het inreisverbod vernietigd te worden. Immers, indien de bijlage 20 met BGV van 01/03/2022 door de Raad vernietigd zou worden dan heeft de bijlage 13sexies geen reden van bestaan, aangezien het juist is omdat verwerende partij een bijlage 20 met BGV dan men een bijlage 13sexies (inreisverbod) heeft afgeleverd."

2.2. De verwerende partij beantwoordt deze stelling niet in haar nota met opmerkingen.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, vooraleer zij overgaat tot de opsomming van de redenen waarom de thans bestreden beslissing is genomen en motiveert over de duur van het inreisverbod, bepaalt: "De beslissing tot verwijdering van 01.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod."

Dit is een doorslaggevend motief en het blijkt dat de bestreden beslissing een *accessorium* is van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2022, waartegen hoger beroep werd ingediend, gekend bij de Raad onder rolnummer RvV

X. Na het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2021 (eerder bevel) werd geen inreisverbod opgelegd. Huidige bestreden beslissing werd slechts genomen na het bevel van 1 maart 2022. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij groot belang hecht aan het gegeven dat zij meent dat misbruik van procedure is gepleegd doordat verzoekende partij een tweede maal een gezinsherenigingsaanvraag opstart op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van de broer van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is ook samen met de beslissing tot verwijdering van 1 maart 2022 genomen. De bestreden beslissing verwijst weliswaar naar een eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2021, maar uit de motieven blijkt dat hoofdzakelijk de bestreden beslissing werd genomen omwille van de vaststelling dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2022 geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De bestreden beslissing verwijst immers uitgebreid naar het herhaalde karakter van de ingediende (tweede) aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden van 6 oktober 2021, voorwerp van het beroep met rolnummer RvV 273 875, zijnde ingediend na het nemen van de eerste verwijderingsmaatregel van 23 juli 2021.

2.4. Met arrest van 6 juli 2022, gekend onder nummer X, wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2022 vernietigd omdat uit deze (verwijderings-)maatregel niet kon afgeleid worden wie de steller van deze akte was.

Het arrest motiveert als volgt:

"(...)

2.1.2. De verzoekende partij stelt de vraag naar de identiteit en de bevoegdheid van de steller van de akte. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad zelfs ambtshalve dient te onderzoeken of de bestreden beslissingen werden genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332). De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor de bevoegdheid van de steller van de akte moet worden gekeken naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het Delegatiebesluit. In dit laatste besluit wordt bepaald welke beslissing door welk personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken mag worden genomen.

Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen ook geenszins de identiteit, de naam of hoedanigheid van de steller van de akte blijkt. Evenmin bevatten de bestreden beslissingen een handtekening. De identiteit van de steller van de akte kan op geen enkele wijze worden afgeleid uit de bestreden beslissingen.

2.1.3. Verweerder heeft een nota met opmerkingen ingediend en stelt over het eerste middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten;*
- Artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële nietigheid, gezien zij geen handtekening draagt van de persoon die gemachtigd werd tot het nemen van een dergelijke beslissing.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

Zie in die zin:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (Rv.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening niet kan toegerekend

worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. " (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

In die zin:

"De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding 'Getekend voor de Minister ' evenals de naam en de Junctie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister. " (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Verzoekende partij voert aan dat hij niet weet of de minister of zijn gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de beslissing werd genomen "voor de Staassecretaris van Asiel en Migratie".

Terwijl de bestreden beslissing gepaard gaat met een begeleidend schrijven van zelfde datum, uitgaand van de opsteller van de akte en gericht aan de burgemeester van Antwerpen, ondertekend door mevrouw M. V., attaché.

Bovendien werd er op dezelfde dag tevens een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van verzoekende partij genomen door attaché M. V.

De beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar vermeldt expliciet dat "de beslissing tot verwijdering van 01.03.2022 gepaard gaat met dit inreisverbod. "

Hieruit blijkt duidelijk dat deze beslissingen samen werden genomen, logischerwijze door dezelfde attaché.

De bestreden beslissing werd dus genomen door een attaché, genaamd M. V., en dit in haar hoedanigheid van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie , bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker kan niets anders voorhouden.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y.V., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.4. De stelling van de verwerende partij overtuigt niet.

Het gegeven dat op dezelfde dag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod nam, betekent nog niet dat deze zelfde ambtenaar ook besliste tot de afgifte van de thans bestreden beslissingen. Er kan onmogelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zijn genomen door een hiervoor bevoegde ambtenaar, waardoor ook op deze grond een nietigverklaring van de bestreden beslissingen zich opdringt (cf. RvS 30 november 2006, nr. 165.304; A. WIRTGEN, Raad van State - afdeling administratie: Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen, Brugge, die Keure, 2004, 67-92).

In de mate dat de verwerende partij doelt op de brief van de attaché M. V. van 1 maart 2022, gericht aan de burgemeester, die de ondertekenaar was van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 1 maart 2022, wordt enkel gesteld dat "Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 –hier bijgevoegd- met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar." Uit deze bewoording blijkt niet duidelijk dat de opsteller van deze brief de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nam. Het toevoegen van een beslissing in een instructie tot betekening is niet noodzakelijk hetzelfde als het nemen van een beslissing. De

rechtspraak, waarnaar de verwerende partij verwijst, is niet dienstig voor dit geval. De arresten van de Raad kennen bovendien geen precedentswaarde

Verwerende partij slaagt er ter terechtzitting niet in duidelijkheid te scheppen over dit punt.

Voor het overige vindt de Raad in het administratief dossier, zoals het hem voorligt, geen enkele aanwijzing dat M. V. de bestreden beslissingen heeft genomen.

Het eerste middel is derhalve gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Op de overige middelen moet niet worden geantwoord vermits deze niet leiden tot een ruimere vernietiging."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (de thans bestreden beslissing) is te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing van 1 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (en een weigering van verblijf van meer dan drie maanden), die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

2.5. Een vernietiging brengt de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden ("status quo ante") (RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). De bestreden beslissing gaat derhalve niet langer gepaard met het vermelde bevel van 1 maart 2022 dat samen met de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is vernietigd. Het opleggen van een inreisverbod is een *accessorium* van dit bevel. Bijgevolg moet de bestreden beslissing als volgbeslissing eveneens worden vernietigd.

Het is ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN